

(Gf.30.197/2007/6.sz. kijavító végzéssel együtt)

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.III.30.197/2007/5. szám

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla a Holczer, Jákó & Boross Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Boross Ildikó ügyvéd) által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti székhelyű felperesnek, - a dr. Varga Imre ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen szavatossági igény érvényesítése iránt indított perében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2007. február hó 9. napján kelt 9.G.40.280/2005/41. sorszámú ítélete ellen az alperes részéről 42. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **megváltoztatja**, az alperest kiadásra, illeték és perköltség fizetésére kötelező ítéleti rendelkezéseket **mellőzi**, és a felperes keresetét **elutasítja**.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 300.000,- (Háromszázezer) Ft első- és másodfokú eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak az illetékhivatal külön felhívása szerint 432.000,-(Négyszázharminckettőezer) Ft első- és másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperes hajók bontásával és a kinyert hulladék vas értékesítésével foglalkozik. A bontás során kinyert vashulladékot az **/cég neve 1/-**nek értékesítette a 2005. január hó 6. napján létrejött szállítási keretszerződés alapján. A hulladék vas árát - minőségtől függően - 24-42,-Ft/kg + ÁFA összegben állapították meg. A felperes a hajóbontást a **/cég neve 2/** bajai telephelyén végezte a társasággal kötött bérleti szerződés alapján.

A ... Szövetkezet (továbbiakban: **Szövetkezet**) tulajdonában állt az MHSZ 161 és MHSZ 141 számú uszály, amelyeket eladásra kínált. A felperes az uszályok vétele tárgyában tárgyalásokat folytatott az eladó képviselőjével, azonban közöttük akarategyezség nem jött létre. A **Szövetkezet** egyösszegű vételárat jelölt meg, azonban az uszályok kitakarítását nem vállalta. A **/cég neve 2/** telepvezetője felkérte az alperes ügyvezetőjét, hogy a felperes érdekében járjon el az uszályok megszerzése érdekében. Ennek eredményeképpen az alperes 2005. február 22. és március 4. napján adásvételi szerződéseket kötött a **Szövetkezettel**, a vétel tárgyai az

MHSZ 161 számú 161,7 tonna, valamint az MHSZ 141 számú 128,5 tonna önsúlyú gépnélküli hajók voltak, a vételár bruttó 625.000,-Ft és 500.000,-Ft volt. Az alperes roncsként, hulladék vasanyagként vette meg az uszályokat és a vételárakat a szerződéskötés napján az eladónak megfizette. Az alperes a 2005. február 28. és március 11. napján megkötött adásvételi szerződésekkel ruházta át az uszályok tulajdonjogát a felperesre, a vételár 550.000,-Ft + ÁFA és 450.000,-Ft + ÁFA volt, a hajók nyilvántartási száma és önsúlya megegyezett a korábbi szerződésekben rögzítettekkel. A vételár kifizetését igazoló számlákban a vételárképzés alapjául szolgáló egységárat 31,25,-Ft/kg-ban jelölték meg, míg a hajók súlya 22.000 kg és 18.000 kg volt. A számlákat a felperes üzletvezetője állította ki. Az uszályokat a **Szövetkezet** vontatta el a **/cég neve 2/** bajai kikötőjébe. A felperes alvállalkozója megkezdte a hajók bontását, majd jelezték az alperesnek, megítélésük szerint a szerződés szerinti önsúly az uszályokból nem nyerhetők ki. Az alperes kérte a felperest, hogy a bontási munkákat fejezze be és a **Szövetkezettel** tartsanak közös egyeztetést, súlymegállapítást a későbbi igényérvényesítés érdekében. A felperes a munkákat nem állította le, az uszályokat feldarabolta. Az **/cég neve 1/** 2005. április 1. - május 4. közötti időszakban 170,22 tonna hulladék vasat szállított be a **/cég neve 2/-**nek a ... Vasműbe.

Az **/cég neve 1/** ügyvezetője - **/tanú 1/** -, mint magánszemély 2005. február 21. és február 23. napján 4.000.000,-Ft, illetve 4.500.000,-Ft-ot adott át kamatmentes kölcsönként a felperesnek. A felperes 2006. február 20. napján egy bakdaru tulajdonjogát ruházta át a kölcsönadóra a 4.000.000,-Ft összegű kölcsön visszafizetéseként.

A felperes módosított keresetében kérte a bíróságot, állapítsa meg, hogy a két uszály adásvétele tárgyában létrejött és írásba foglalt szerződés színlelt, miután a tényleges vételár 4.366.000,-Ft és 4.112.000,-Ft, összesen 8.478.000,-Ft volt, amelyet megfizetett az alperesnek. A szerződésekben meghatározott összes önsúlyhoz képest az alperes 119,98 tonnával kevesebb súlyú hajót adott át, azaz hibásan teljesített. Erre tekintettel másodlagosan kérte a bíróságot, kötelezze az alperest a hiányzó 119,98 tonna súlyú hulladék vas kiadására 3.539.000,-Ft értékben, illetve kötelezze az alperest 3.539.000,-Ft vételár különbözet visszafizetésére. Keresetét azzal indokolta, hogy az adásvételi szerződések tárgyát az írásban rögzített önsúlyú hajók, mint hulladék vas képezték, hiszen a hajók feldarabolásával a névleges súlymennyiség - minimális eltéréssel - kinyerhető. A szerződéskötéskor - az alperes által is felismerhető - szándéka az volt, hogy a szerződésekben megjelölt és a hajóokmányokban feltüntetett tömegű nyersvashoz hozzá jusson. Az ügylet megkötése előtt a **Szövetkezet** telephelyén az első hajót látta, annak súlyát azonban nem ellenőrizte köbözéssel, ennek nem is volt jelentősége, hiszen az alperes meghatározott súlyú hajók átadását vállalta. A vételár kialakítása egységár alapulvételével az önsúlyra vetítetten történt, ez az első hajó esetében 27,-Ft/kg, míg a második esetben 32,-Ft/kg volt. Az így számított vételárat megfizette, ezzel ellentétben, az adásvételi szerződésben és a számlában feltüntetett adatok valótlanok, utóbbi esetben a súly tekintetében. A jogügyletről kiállított okiratok valótlan tartalmúak, színleltek, ezzel szemben az általa állított tartalmú, vételárú adásvételi szerződést az alperes mennyiségi hiánnyal teljesítette, ezért elsődlegesen a szerződés teljesítésére, másodlagosan - hibás teljesítésre hivatkozással - a vételár leszállításra kérte kötelezni.

Gf.III.30.197/2007/5. szám

Az alperes hatásköri kifogást terjesztett elő, kérte a keresetlevél áttételét a Bajai Városi Bíróságra. A felperes marasztalásra irányuló keresetet terjesztett elő, amelynek értéke nem haladja meg az 5.000.000,-Ft-ot, ezért a per elbírálása nem tartozik a megyei bíróság elsőfokú hatáskörébe. A per érdemi tárgyalásába bocsátkozva kérte a kereset elutasítását. Ellenkérelmét azzal indokolta, hogy az ügyletben csupán közvetítőként vett részt, a vétel tárgyát képező uszályok soha nem kerültek a birtokába, azokat a **Szövetkezet** vontatta fel saját telephelyéről a bontás helyszínére. A vételár egy összegben, nem pedig egységár alapulvételével került meghatározásra, az megegyezett az adásvételi szerződésekben, illetve a számlákban írtakkal, és a felperes is csupán ezeket fizette meg. A számlák kiállítását a felperes végezte, nem ellenőrizte a beírt súlymennyiséget, de ennek nem is volt jelentősége, miután a hajók, mint vagyontárgyak értékesítése képezte az ügylet tárgyát. Nem volt jelentősége annak, hogy milyen mennyiségű vasanyag nyerhető ki az uszályokból, erre kötelezettséget sem vállalt. A szerződések megkötése előtt a felperes megtekintette az uszályokat, így tisztában volt azok tárolási körülményeivel, állapotukkal, súlyukkal, a kinyerhető hulladék vas mennyiségével is. A birtokbavételt követően a felperes a legrövidebb időn belül nem győződött meg arról, hogy a teljesítés megfelelő-e avagy sem, ezért utóbb szerződésszegésből eredő igényt nem is érvényesíthet. Az uszályok súlyának bizonyítására nem alkalmasak a **/cég neve 2/** mérlegjegyei és a bontást végző munkások feljegyzései sem, miután a felperes a hulladék anyagot máshová is értékesíthette.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt adjon ki a felperes részére 119,98 tonna, az adásvételi szerződések szerinti minőségű vas hulladékot 3.539.000,-Ft értékben. Kötelezte az alperest a feljegyzett 510.000,-Ft eljárási illeték és a felperes javára 411.000,-Ft perköltség megfizetésére. Az alperes hatásköri kifogását elvetette, ezt azzal indokolta, hogy a kialakult bírói gyakorlat szerint, amennyiben a per tárgya szerződés érvénytelenségének megállapítása, úgy a pertárgy értékét a szerződésekben szereplő összegek alapulvételével kell meghatározni, és a „felperes kereseti állítása szerint a két adásvételi szerződés szerinti tényleges vételár figyelembevételével a per megyei bíróság hatáskörébe tartozik.” Az ügy érdemével összefüggésben kifejtette, a rendelkezésre álló peradatok alapján az alperes önállóan lépett fel eladóként, nem pedig a **Szövetkezet** megbízásából kötött adásvételi szerződést a felperessel, ezért a közvetítői minőségre történő hivatkozása megalapozatlan. A csatolt okiratok tanúsága szerint mielőtt a felperessel adásvételi szerződést kötött, azt megelőzően a **Szövetkezettel** szintén adásvételi szerződést kötött, mint vevő, és így megszerezte az uszályok tulajdonjogát. A felek közötti adásvételi szerződés megkötésénél a vevő (felperes) számára a hajók önsúlya kiemelt jelentőséggel bírt, miután azokat bontási céllal vásárolta meg, ezzel az alperes is tisztában volt, így az volt a döntő jelentőségű, hogy milyen mennyiségű hulladék vasat tud kinyerni. A tanúvallomások alapján (**tanú 1, tanú 2, tanú 3**) megállapította, hogy a hajók nem az adásvételi szerződések szerinti súlyban kerültek a felperes részére átadásra. A mérlegjegyek, szállítójegyek alapján a bontott vas hulladék útja és annak súlya egyértelműen nyomon

követhető volt. A felperes a perbeli időszakban csak ezen két uszály bontását végezte, kizárólag az **/cég neve 1/-**nek, az ő

-4-

nevében szállított a ... Vasműbe, ezért nem fér kétség ahhoz, hogy az ezen időszakban beszállított vas hulladék mennyisége megegyezett a bontásra átvette hajók súlyával. Az alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy a felperes a bajai telephelyről a bontott vasból máshová is szállított, ezen kötelezettségének azonban nem tett eleget. Az alperes a szerződésekben foglalt kötelezettségeit csak részben teljesítette, miután 119,98 tonna súlyhiány keletkezett, ezért a Ptk. 277. § (1) bekezdése és a Ptk. 298. § b) pontja alapján kötelezte az alperest a szerződésszerű teljesítésre és a hiányzó vasmennyiség kiadására. A hiányzó mennyiség értékének meghatározásánál az adásvételi szerződésekben rögzített súlyokból indult ki, miután a számlákban írt mennyiség a felperes előadása szerint is, valótlan adat. A kiadandó vashulladék értékét a számlákban írt egységárak alapulvételével határozta meg, kifejtve, hogy ez volt a felek között ténylegesen kialakított egységár, ezt a tényt támasztotta alá a **/cég neve 3/** ügyvezetőjének tanúvallomása, akinek az alperes piaci értéken, Ft/kg meghatározásával ajánlotta fel vételre a hajót, emellett a ténylegesen kifizetett vételárat **/tanú 1/** tanúvallomása is alátámasztotta, miután ő kölcsönözte a pénzt a vásárlás céljából a felperesnek. Mindezek alapulvételével a számla szerint az egységár 31,25,-Ft/kg volt. Az ennek megfelelő vételárat a felperes kifizette, azonban ettől eltérően keresetében 27,-Ft/kg, illetve 32,-Ft/kg alapulvételével számította ki a marasztalási összeget, amely azonban alacsonyabb az általa elfogadottnál, ezért a kereseti kérelemhez kötöttség elve alapján ennél magasabb értékben nem jelölhette meg a kiadandó hulladék vas értékét. Mindezek alapján az alperest kötelezte a szerződésszerű teljesítésre.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatását és a kereset teljes körű elutasítását. Az elsőfokú bíróság a tényállást tévesen állapította meg és abból helytelen jogi következtetéseket vont le. Ismételten utalt arra, hogy a felperes képviselője a **Szövetkezet** telephelyén megtekintette a hajókat, azokat ilyen állapotban vásárolta meg, súlyukat nem ellenőrizte köbözéssel, ez azonban az ő terhére esik. A **Szövetkezettől** nem kg-kénti súly alapján vette meg a hajókat, hanem egyösszegű vételárban állapotuk meg, és így is értékesített tovább a felperesnek azzal, hogy mindkét hajó vételárát egy meghatározott összeggel növelte a korábbi vételárhoz képest. A felperes a szerződéskötésnél gondatlanul járt el, nem állapította meg, hogy milyen mennyiségű vasat tud kinyerni a hajók szétDarabolásával, ez azonban terhére nem róható, hiszen nem meghatározott súlyú hajó értékesítését, tulajdonjogának átruházását vállalta. A rendelkezésre álló adatok alapján egyébként sem nyert bizonyítást, hogy nem a szerződés szerinti önsúlyban adta át a hajókat, a hiányzó vasmennyiség tényét a közvetett bizonyítékok (tanúvallomások, mérlegjegyek, szállítójegyek) nem támasztják alá, a felperesnek az átvételt követően azonnal, de legalább a darabolás megkezdése előtt a szakmai előírásoknak megfelelően, pontos mérésekkel kellett volna meghatároznia az uszályok tömegét, ezt azonban nem tette meg. Összességében a felperes nem tudta bizonyítani, hogy az adásvételi szerződések az általa állított tartalommal és vételáron jöttek létre, nem bizonyította - tagadásával szemben - a 8.500.000,-Ft vételárfizetést sem. A mennyiségi hiány ténye sem nyert igazolást, ebben a körben a közvetett bizonyítékokat az elsőfokú bíróság tévesen értékelte.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak mindenben helyes indokai alapján.

-5-

Gf.III.30.197/2007/5. szám

Az alperes fellebbezése **alapos**.

Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a per tárgyát, annak értékét, és emiatt helytelenül vetette el az alperes hatásköri kifogását. A Pp. 123. §-a értelmében a megállapítási kereset indításának két együttes feltétele van, egyrészt a jogvédelem szükségessége, valamint a teljesítés követelésének a kizártsága. A felperes az adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítása mellett az általa előadott szerződési tartalmakra figyelemmel elsődlegesen - és vagylagosan - a szerződések teljesítését, míg másodlagosan a hibás teljesítés miatti jogkövetkezmény - árleszállítás - alkalmazását kérte. Az elsőfokú bíróság szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti keresetként minősítette a jogvitát és ezért a kialakult bírói gyakorlatra figyelemmel a szerződésben - a felperes által állítottan - kikötött vételárak együttes összegét tekintette pertárgyértéknek. A szerződés érvénytelenségének megállapítását csak akkor lehet kérni - más polgári jogi jogintézményhez hasonlóan - , ha annak a Pp. 123. §-ában írt feltételei fennállnak. Amennyiben az érvénytelenség jogkövetkezményeként marasztalásnak van helye, úgy az érvénytelenség megállapítását kérni, illetve ilyen tartalmú ítéleti rendelkezést hozni nem lehet, ebből következően megállapítási kereset előterjesztésének sincs helye. A felperes keresete - ténylegesen - marasztalásra irányult, az előterjesztett keresettöbbség csupán látszólagos tárgyi keresethalmazat volt, miután az egyik igénye teljesítése a másikat kizárja. A pertárgy értéke azonos a kiadni kért hulladék vas felperes által megjelölt értékével, illetve a vagylagosan igényelt árleszállítással. Ezek az összegek az 5.000.000,- Ft-ot nem haladták meg, a megyei bíróság Pp. 23. § (1) bekezdés a) pontja szerinti hatásköre nem állt fenn. Megjegyzendő, hogy ha az elsőfokú bíróság logikája helytálló volna és a felperes követelése szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti keresetnek minősülne, úgy az 1999. évi CX. törvény 7. §-al módosított és a 2002. évi XXII. törvény rendelkezése folytán 2003. július hó 1. napja óta hatályos Pp. 23. § (1) bekezdés I) pontja szerint a megyei bíróság hatáskörébe is csak azok a megállapításra irányuló perek tartoznak, amelyek esetében a per tárgyának értéke - ha marasztalás kérhető lenne - meghaladná az a) pontban meghatározott értéket (5.000.000,-Ft-ot). Ebből következően még ebben az esetben sem tartozott volna a jelen jogvita a megyei bíróság elsőfokú hatáskörébe. Miután azonban az alperes önként a per érdemi tárgyalásába bocsátkozott, ezért a hatáskör hiánya már nem vehető figyelembe (Pp. 28. §).

A Ptk. 200. § (1) bekezdésében deklarált szerződési szabadság abban fejeződik ki, hogy a felek szabadon dönthetnek a szerződés tartalmát illetően. A felek határozzák meg, hogy a kölcsönösen egyeztetett gazdasági döntésükhöz milyen jogi - szerződési - formát választanak. A felperes - az alperes által is ismertén - bontási célból, a hulladék vas kinyerése végett kívánta megszerezni az uszályok tulajdonjogát. Miután az eredeti tulajdonossal akarategyezés nem jött létre, ezért egy közvetítő megkeresése alapján

előbb az alperes kötött adásvételi szerződéseket a **Szövetkezettel**, majd az uszályokat további adásvételi szerződésekkel átruházta a felperesre. Az alperes nem a **Szövetkezet** bizományosaként, megbízottjaként vagy meghatalmazottjaként kötött adásvételi szerződéseket a felperessel, hanem önállóan, saját nevében, mint tulajdonos. A szerződés, mint akarategyezés kétség kívül nem azonos az okirattal, azonban az

-6-

írásban rögzített nyilatkozatok utóbb mindenképpen a szerződés tartalmát, tárgyát rekonstruálják, igazolják. A felperes állította, hogy a szerződés lényeges tartalma volt, mint eladói szolgáltatás az önsúly, míg valótlán az okiratba foglalt vételár. A felek a szerződés tartalmát szabadon állapítják meg, azonban velük szemben támasztott általános követelmény, minimális elvárás, hogy jognyilatkozataikat a magyar nyelv szabályait pontosan alkalmazva tegyék meg, így a közérthető, világos fogalmazás következményeként a szerződési cél, akarat is megnyugtató módon megállapítható legyen. Amennyiben a szerződési nyilatkozat tartalma mégis vitatott, azt a bíróságnak a Ptk. 207. § (1) bekezdése szerint úgy kell értelmeznie, ahogyan azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett (nyilatkozati elv), valamint a szerződéssel elérni kívánt gazdasági cél figyelembevételével, a tartalma szerint kell értelmeznie (BDT. 2002/152.számú jogeset). Mindezek szempontok alapján kétség nélkül megállapítható, hogy - a felperes bontási célzatára tekintettel - az adásvételi szerződések lényeges tartalmi eleme volt - a kölcsönös akarategyezés alapján is - az uszályok önsúlya, azaz az okiratokban írt tömeg szolgáltatását vállalta az alperes.

A vételárak összege tekintetében az adásvételi szerződések, mint okiratok megdönthető vélelmet állítottak fel, így a felperest fokozott bizonyítás terhelte tekintetében, hogy a vételárak az általa állított mértékűek voltak. E körben minden kétséget kizáró adattartalmú, keletkezési időpontú és a vételár összegét rögzítő - az adásvételi szerződésen és a számlákon kívüli más - okirati bizonyítási eszköz nem állt rendelkezésre. A tanúk (**tanú 1, tanú 2, tanú 3**) csupán közvetett információval rendelkeztek, hiszen a felek képviselőinek szóbeli megbeszélésén, így a vételár meghatározásánál nem vettek részt. **Tanú 1 és tanú 3** a felperesi üzletvezető elmondásából szereztek tudomást az állított vételárról, míg **tanú 2** korábban tárgyalt ugyan az esetleges vételről az alperesi ügyvezetővel, azonban önmagából ebből a tényből nem lehet következtetést vonni arra, hogy ugyanolyan tartalommal kötöttek a peres felek is megállapodást. A felperes előadását nem bizonyítja az sem, hogy a felperes részére **tanú 1** két részletben 8.500.000,-Ft összegű kölcsönt folyósított, miután nincsenek olyan további okirati bizonyítási eszközök (pl. bt. kiadási pénztárbizonylata, alperesi átvételi elismervények), amelyek a pénzfelvét és kifizetés tényét alátámasztanák. A vételárról kiállított számlák nem bizonyítják, hogy a kikötött súlyra vetített egységár alapulvételével határozták meg a vételárat, tekintve, hogy ezen szigorú számadású bizonylatokat a felperes üzletvezetője állította ki, és részben maga is valótlán adattartalmúaknak minősítette (felperesi üzletvezető személyes előadása 9.G.40.280/2005/17. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldal 3. bekezdés; 28. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal 5. bekezdés). Az okiratban szereplő vételár meghatározási módot (egyösszegű vételár) és ezzel az alperes előadását közvetve alátámasztja az, hogy az alperes a **Szövetkezettel** ugyanilyen vételárkikötést alkalmazott, és a **Szövetkezet** így állította ki számláját (33/T/1-2. alatt csatolt szerződések, 41/A/1. alatt csatolt számla). Az alperes előadását nem gyengíti az sem, hogy a **/cég neve 3/** ügyvezetőjével **tanú 2**-vel az

áralkut egységár alapulvételével folytatta, tekintve, hogy közöttük nem jött létre szerződés és ezen tárgyalásokból nem vonható le olyan következtetés, hogy a felperessel is ilyen feltételek mellett tárgyalt, illetve állapodott meg a vételárban. Mindemellett ebben a tárgykörben is nagymértékben gyengítette a felperesi üzletvezető szavahihetőségét az a tény, hogy több, lényeges kérdésben önellentmondó nyilatkozatokat tett, előadását több alkalommal

-7-

Gf.III.30.197/2007/5. szám

megváltoztatta, így például azt állította, hogy magánszemélyként, és nem a társaság képviseletében vett fel kölcsönt **tanú 1**-től, a jogügylet nem került lekönyvelésre (9.G.40.280/2005/17. sorszámú jegyzőkönyv 7. oldal 1. bekezdés), majd ezt követően a felperesi jogi képviselő e tényelőadást megváltoztatta, és 2006. február 24. napján megtartott tárgyaláson a **tanú 1** és a felperes között létrejött kölcsönszerződéseket felmutatta, később 32. sorszám alatt csatolta a társaság által kiállított bevételi pénztárbizonylatokkal együtt. Ugyanígy a felperesi üzletvezető állította, hogy az **/cég neve 1/**-vel csupán szóbeli megállapodása volt a bontott vasanyag értékesítésére, (... személyes előadása 9.G.40.280/2005/28. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal 1. bekezdés), majd később mégis írásbeli keretszerződést csatolt (32/F/4.).

Az alperesi hibás teljesítés (súlyhiány) ténye sem nyert bizonyítást minden kétséget kizáró módon, tekintve, hogy a peres felek közötti adásvételi szerződés teljesítési helye a **/cég neve 2/** bajai kikötője volt, ahol a felperes alvállalkozó bevonásával végezte el a bontást. Helyesen hivatkozott arra az alperes, hogy a birtokbavételt követően a lehető legrövidebb időn belül a felperesnek meg kellett volna győződnie arról, hogy a teljesítés megfelelő-e (Ptk. 283. § (1) bekezdés), azaz a szakmai szokások szerinti módszerrel - köbözéssel - ellenőriznie kellett volna az átvett hajók súlyát. Ez nem történt meg, illetve a vélelmezett súlyhiány jelzését követően az alperes felszólítására a felperes nem hagyta abba a bontást, ezzel lényegében ellehetetlenítette az átadott-átvett súly mennyiségi ellenőrzését. A súlyhiány tényét a közvetett bizonyítékok, így az **/cég neve 1/** mérlegjegyei, szállítólevelei, valamint a **/cég neve 4/** alkalmazottjának kézírásos feljegyzései minden kétséget kizáró módon nem bizonyítják, tekintve, hogy a szerződések alapján ezen igazolások csupán a felperes és az **/cég neve 1/**, valamint a felperes és a **/cég neve 4/** jogviszonyában bírnak relevanciával. A felperesnek azt kellett volna bizonyítani, hogy a hajók a telephelyre szállításukkor, a bontási munkálatok megkezdését megelőzően, azaz még egyben, nem érték el az okiratokban rögzített önsúlyt. Miután mérlegelés, illetve egyéb más, a tömeg meghatározását célzó vizsgálatot nem végeztek, ilyen eljárást nem folytattak le, ezért az eladó hibás teljesítésének ténye nem nyert bizonyítást.

Az elsőfokú bíróság mind a szerződés tartalma, tárgya, a vételár meghatározása és kifizetése, mind pedig az alperesi hibás teljesítés körében a közvetett bizonyítékok bizonyítóerejét tévesen ítélte meg, ezért helytelen mérlegeléssel állapította meg a tényállást és így nyilvánvalóan téves jogi következtetésre jutott.

A másodfokú bíróság a levezetett bizonyítékértékelés alapján megállapította, hogy a felperes az adásvételi szerződéseket tartalmazó okiratok által felállított vélelmet nem tudta megdönteni, minden kétséget kizáró módon nem tudta bizonyítani, hogy a hajók vételára a keresetlevelében írt összeg volt, nem tudta igazolni a kifizetés tényét sem, míg egyéb bizonyítási eszközzel nem tudta igazolni az alperesi hibás teljesítés tényét.

-8-

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján teljes egészében megváltoztatta, az alperes marasztalását teljes körűen mellőzte, és a felperes alaptalan keresetét elutasította.

Az alperes teljes egészében pernyertes lett, ezért a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az első- és másodfokú eljárási költségei megfizetésére, amely a jogi képviselettel kapcsolatban felmerült és a másodfokú bíróság által a 32/2003. (VIII.22.) IM. számú rendelet alapján megállapított 250.000,-Ft + 20 % ÁFA összegű ügyvédi munkadíjból áll.

A korábbiakban már kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság a pertárgy értékét helytelenül állapította meg, így az, az elsőfokú eljárás során a keresetben írt 3.600.000,-Ft-tal egyezett meg, a későbbi kereset leszállítás sem a pertárgy értékét, sem pedig az illeték alapját nem befolyásolta. A másodfokú eljárásban a pertárgyérték az elsőfokú ítéletben írt és az alperes által támadott 3.539.000,-Ft volt. A két összeg után számított 6 %-os mértékű illeték 432.000,-Ft, amelynek megfizetésére a pervesztes felperes köteles az Itv. 64. §-a, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM. számú rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

S z e g e d, 2007. szeptember 10. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Lakatos Péter sk.
előadó bíró

Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.
táblabíró

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf.III.30.197/2007/6. szám

A Szegedi Ítéltábla a Holczer, Jákó & Boross Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Boross Ildikó ügyvéd 1025 Budapest, Felhévizi u. 31.) által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti székhelyű felperesnek, - a dr. Varga Imre ügyvéd (6500 Baja, Táncsics Mihály u. 3/A.) által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen szavatossági igény

érvényesítése iránt indított perében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2007. február hó 9. napján kelt 9.G.40.280/2005/41. sorszámú ítélete ellen az alperes részéről 42. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

KIJAVÍTÓ VÉGZÉS:

A Szegedi Ítéltábla a Gf.III.30.197/2007/5. számú ítéletét **akként javítja ki**, hogy a felperes által az államnak fizetendő első- és másodfokú eljárási illeték összege **helyesen** 428.300,-(Négyszázhuszonnyolcezer-háromszáz) Ft.

A végzés ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, melyet írásban, 3 példányban - a Legfelsőbb Bírósághoz címezve - lehet benyújtani a Szegedi Ítéltáblánál.

INDOKOLÁS:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, a felperes keresetét elutasította, az alperes marasztalását teljes körűen mellőzte. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 300.000,-Ft első- és másodfokú eljárási költséget, míg az államnak az illetékhivatal külön felhívása szerint 432.000,-Ft első- és másodfokú eljárási illetéket. A határozat indokolásában levezette, hogy a pertárgy értéke helyesen a kiadni kért és a keresetlevélben megjelölt vasanyag értéke volt az elsőfokú eljárásban, amely 3.600.000,-Ft-ot tett ki. Az elsőfokú bíróság a keresetet akként teljesítette, hogy az alperest 3.539.000,-Ft összegű hulladék vas kiadására kötelezte. Ebből következően a másodfokú eljárásban az alperes fellebbezésére tekintettel a pertárgy értéke 3.539.000,-Ft volt.

A másodfokú bíróság határozata írásbafoglalásakor észlelte, hogy az ítélet meghozatalakor számítási hibát vétett, hiszen a két pertárgyérték együttes összege 7.139.000,-Ft, így az ezután számított első- és másodfokú illeték - kerekítve - 428.300,-Ft-ot tesz ki a másodfokú ítélet rendelkező részében írt 432.000,-Ft helyett.

-2-

A másodfokú bíróság a számítási hibát a Pp. 224. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint kijavította. A kijavító végzés elleni perorvoslati jog a Pp. 224. § (4) bekezdésén alapul.

S z e g e d, 2007. szeptember 27. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Lakatos Péter sk.
előadó bíró

Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.
táblabíró